

הכתוב להיים

קטעים נבחרים ממכתביו ושיחותיו של הגאון רבי חיים יוסף אקרמן שליט"א

מבכות את התמוז | מאמר חד וברור לתקופה

בתופעת דמעות העופרת הניגרות מעיניו וברצונם לטעות אחריו ולתת בו ולו תכונות אליליות פרושו זאת כדמעות הבאות מחמת רצונו בתקרובת והבא ליטמא פותחין לו והיו מפתות ומושכות את לב ההמון להתרגש מדמעות מלאכותיות אלו ולשדר לו דורות לצורך פיוסו ומילוי "רצונותיו".

וגם לפירוש המלבי"ם אחים לי בהספדאי דהתם קאימנא- בשעת מיתתי התאמץ בהספד שלי **שיתחממו** ויכמרו רחמי העומדים ויבכו (שבת קנג.) כך מבקשים הכל להתחמם ושיכמרו רחמיהם על אותו הנביא לע"ז שמת במיתה משונה.

ב.

עומדת היא הכלה שזכתה בירחא תליתאי לעמוד תחת ההר שנכפה עליה כגיגית ולשמוע אנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה ומפצה לשובו של הרעיא מהימנא שנקרא על ידי ה' לעלות אליו והרהר ולקבל מידו לידו את לוחות האבן והתורה והמצוה אשר כתב לה' ואתם ולהיות שם ארבעים יום וארבעים לילה, הכוללים בתוכם לפי החשבון גם את ימי תמוז-ירחא רביעאי.

אין לשער ואין לתאר את ההיסק והחימום שהלך וגבר בעם המייחל ומצפה בכליון עינים לרועם שירד עם כליל התפארת שינתן לו בראשו ולשני לחות העדות לוחות אבן הכתובים באצבע אלקים (שמות לא יח) וכפי שהבטיחם לסוף ארבעים יום אני בא.

בודאי ההכנות ליום המיוחל הלכו וגברו ותשוקתם לראותו ולקבל את המתנה המובאת עמו לא ידעו גבול. והצליח מעשה שטן ביום הששה עשר בתמוז שערבב את העולם והראה דמות חשך ואפילה וערוביאי כדי ל'אשם ול'כבות את חום ההיסק הגואה וללחוש באזניהם ובלבותיהם בודאי מת משה ולכך בא ערבוביאי לעולם.

והעם הטעון במסות כה גדולות של צפיה ותקוה אינו יכול לפרוקן אלא בפניה נואשת לאהרן שהופקד עליהם כנאמר: "והנה אהרן וחור עמכם" (שמות כ"ד י"ד) ולתבוע ממנו בפה קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי זה משה האיש אשר היה לנו למורה דרך אשר נעלה בה הראה לנו השטן שנושאים אותו באויר ברקיע השמים ולא ידענו מה היה לנו, ומזכרתינו אנו לאלוהות שילכו לפנינו. (שמות לב א')

והנה לא תמצא שיאמר בעגל שום מקום אשר הוציאנו ממצרים כי הם מודים במי שאמר: אנכי ה' אלקיך וכי שמו הגדול הוא המוציא אותם משם. אבל יקחו זה [העגל] במקום היד הגדולה המחרבת ים השמה מעמקי ים- דרך לעבור גאולים ובזה שכחו קל מושיעם ועושה גדולות במצרים ונפלאות בארץ חם... שכחו דברו אשר צום. (רמב"ן סם ב')

ולמדנו שכנגד נחשול גואה של תשוקה לרוחניות ולקרבת אלקים קיימות שתי אפשרויות לעוצרו.

ויבן מזבוח שלפניו -ראה [אהרן] חור בן אחותו שהיה מוכיחם והרגוהו.

והאופן האחר הוא להפנות ולכון את גל הרגשות הגואה מעל גדותיו לאפיק נוח יותר ואמר אם הם בונים אותו המזבח זה מביא צרור וזה מביא אבן ונמצאת מלאכתך עשויה בבת אחת. מתוך שאני בונה אותו ואני מתעצל במלאכתי -בין כך ובין כך משה בא.

ולקול הכרזת אהרן "חג לה' מחר" שמטרתו שיזבחו לה' המיוחד על המזבח שבנאו לשמו, השכימו הם בבקר המיוחל ובתוקף תשוקתם העלו

| החדש הזה לכם ראש חדשים:

שימנו אותו ישראל חדש הראשון וממנו ימנו כל החדשים שני ושלישי עד תשלום השנה כדי שיהיה זה זכרון בנס הגדול כי בכל עת שזוכיר החדשים יהיה הנס נזכר. ועל כן אין לחדשים שם בתורה.

וכבר הזכירו רבותינו ואמר: שמות החדשים עלו עמנו מבבל... כאשר עלינו מבבל ונתקיים מה שאמר הכתוב: ולא יאמר עוד חי ה' אשר העלה את בני ישראל מארץ מצרים כי אם חי ה' אשר העלה ואשר הביא את בני ישראל מארץ צפון חזרונו לקרוא החדשים כשם שהם נקראים בארץ בבל להזכיר כי שם עמדנו ומשם העלנו הש"י כי אלה השמות ניסן אייר וזולתם שמות פרסיים... ועוד היום הגויים בארצות פרס ומדי כך הם קוראים אותם. (שמות י"ב א', ברמב"ן)

החדש הבא והמתחדש עלינו- תמוז -אם כן הוא גם שם שעלה עמנו מבבל, אך בתורנו אחר מקור השם נמצא שהורתו ולידתו שלא בקדושה.

תמוז- שם **צלם** שהיו הנשים מסיקות אותו מבפנים ועיניו היו עשויות מעופרת והיו נתוכין מחום ההיסק והיה נראה לרואים כאילו בוכה ומוריד דמעות והיו אומרות שהוא שואל תקרובת (יחזקאל ח' י"ד ברש"י) פירש במורה... שהיה איש מנביאי עבודה זרה ששמו תמוז שקרא למלך אחד לעבוד לכוכי לכת ומזלות וצוה להורגו במיתה משונה ובליל מותו התקבצו כל הצלמים מכל קצות הארץ אל היכל בבל לצלם הזהב שהוא צלם השמש וספדו על התמוז והיה זה להם לחוק לבכות בא' בתמוז על מות הנביא תמוז.

(מלבי"ם שם)

ולכאורה היאך אמצו רבותינו גם את שם זה לשמות החדשים שעלו עמנו מבבל, והלא הוזהרנו: שם אלהים אחרים לא תזכירו ולא ישמע על פיך (שמות כג יג).

והתשובה: תמוז לשון היסק. (רש"י יחזקאל ח' י"ד)

שילהי דקייטא קשיא מקייטא- אלול שהוא סוף הקיץ קשה חומו מחום הקיץ של תמוז.

קיץ- הוא זמן לקיטת תאנים

חצי סיון תמוז וחצי אב, וחום הוא סוף ימות החמה -חצי אב ואלול וחצי תשרי שהעולם חם ביותר כמו ששנינו שלהי קייטא קשיא מקייטא. (בראשית ח' כ"ב -וברש"י)

משמעות המלה "תמוז" היא חיובית ביותר- היסק וחימום. הניצול והשימוש בחום והיסק זה הוא הנתון לבחירת היצורים הן לטוב והן למוטב.

לפירש"י הנ"ל היו הנשים מסיקות את צלם העופרת מבפנים, וחזו

ואין איש שם על לב
להקים קול צעקה
וקול מחאה:
הלא דרכינו אלו ממש
הקציפו את בורא
העולם, ולזה ממש
שלח את הנגיף ובקש
שיתנו לו "כתר"
ורבים חללים הפיל
בקרב מחננו והחל
ממקודשיו.
והיאך שבים אנו
ככלב השב על קיאו
לאותן מדוחי שוא
המשכיחים מעמנו
את חובותינו
בעולמנו.

והבטחתו אמת לחזור בו לרעה בדבר הזה.

שאמר לו הקב"ה לגבריאל -לך ורשום על מצחן של צדיקים הנאנחים והנאנקים על כל התועבות הנעשות בתוכה תיו של דיו כדי שלא ישלטו בהם מלאכי חבלה שאני רוצה לשלוט בעיר והבטיח בתחילה שעל כל איש אשר עליו התיו אל תגשו.

אך כשאמרה מדת הדין לפני הקב"ה מה נשתנו אלו מהרשעים שנגזר שירשום על מצחם תיו של דם כדי שישלטו בהם מלאכי חבלה. ענה הקב"ה ואמר לה הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים. אמרה לפניו רבש"ע! היה **בידם למחות** ולא מיחו. אמר לה גלוי וידוע לפני שאם מיחו בהם לא יקבלו מהם. אמרה לפניו רבש"ע אם לפניך גלוי -להם מי גלוי.

מיד- וממקדשי תחלו -ותני רב יוסף מקודשי אלו בני אדם שקיימו את התורה כולה מאלף ועד תיו, ומיד והנה ששה אנשים- קצף, אף, חימה, משחית, משבר מכלה -איש כלי מפצו בידו ויחלו באנשים הזקנים אשר לפני הבית. הרי שהודה למדת הדין המקטרגת וחזר בו מן הטוב. (שבת נה.)

| וזו הבטחת הבורא:

העלה על רוחכם היה לא תהיה, ומה? אשר אתם אומרים נהיה כגוים כמשפחות הארצות לשרת עץ ואבן.

אלא חי אני... אם לא ביד חזקה ובזרע נטויה ובחמה שפוכה אמלך עליכם, כי כבר קבלתם עליכם מדעתכם בימי יהושע.

והוצאתי אתכם מן העמים, וקבצתי אתכם מן הארצות אשר נפוצותם בם... והבאתי אתכם אל מדבר העמים ונשפטתי אתכם שם פנים אל פנים... והעברתי אתכם תחת השבט והבאתי אתכם במסכת הברית. (יחזקאל כ' לב-לט)

אמר להם: כל זמן שלא מכרו- ברשותו הוא. ואתם לא נמכרתם בדמים.

| ערב ראש חדש תמוז- תשפ"א.

שמו של החדש מורה ובה שכשר הזמן **לחום והיסק** של עבודת ה' עילאית, חדש נוסף לאחר זמן מתן תורתנו, לאחר שבנו בחרת מכל העמים וקרבנו מלכנו לשמך הגדול סלה באמת, ולאחר שבאור פניך נתת לנו תורת חיים ואהבת חסד, חדש שמהשתוקקונו נוכל להקדישו לירח של עמל נפלא כתודה והודאה על גדל חסדיו עמנו במשך שנה שלימה שהוציאנו מאפילה לאורה, מקגור ובידודים לילך קוממיות, בלא עטית מסכות ובלא שמירת מרחק איש מרעהו. לשלוח ארוכה לעם היושב בציון ולחסן את רובו ככולו ולהודיע ולהנדע כי המגיפה נעצרה.

אך משום מה נשמע קול בקצה המחנה המלחשים בקול ענות גבורה ואומרים: **אין ה' ראה אותנו, עזב ה' את הארץ.**

| מ"ה רוצה הקב"ה מאתנו?

בל"ג בעומר הרגיש עלינו את ההר וקטע את שמחת הרשב"י בהוד שבהוד בקול יללות האמבולנסים ובליקוט עצמות וגופות להביאם לקברי ישראל, זקן וטף בחור וכל איש אשר עליו התו של דם וימלאו החצרות חללים, וממקודשי החלו. (יחזקאל ט')

בעת חנוכת הבית למרכז העולמי הקרלינאי ובעת שירת המזמור בהתקדש יום עצרת חזר וזעם ונשתפכו אבני קדש ונתחלל היום טוב במרוסקי איברים ובנדחים מגובה בית הסקילה לאחר שירה יירה. וזאת בחסידות המפורסמת בהקפדתה על כללי הבטיחות.

ולכאורה שתי עדים המעידים זה שלא בפני זה שבכל שעת **חימום והיסק** מצידנו להתעלות לפניו בהדרת ובחרדת קדש מצליח מעשה שטן לערבב את העולם ולכפֹּתנו מתוך ההיסק ולהגיר נהרות של דמעות בבתי האבלים היושבים דווים וסחופים על אובדן יקיריהם, ועל אנחות השבורים והרצוצים המתיסרים בבתי החולים. ובבחינת מכפֹּת את התמוז.

והאחרון הכביד לאחר ארבע מערכות בחירות ארציות שמלאו את הארץ בבוץ ורפש של השמצות, מחלוקות ושנאת חינוס וחרב איש באחיו מעמיד בראשו עבדים שימשלו בנו ופורק אין מידם, גם מנסור נלוה עמם

עולות והגישו שלמים -יש בהם שהיו מכוונים לשם הקב"ה כאשר אמר אהרן, ומהם משחיתים וזובחים לעגל. או שמא היה אהרן מעלה העולות ומגיש השלמים כשהוא מכוין לשם ה', אך הם היתה דעתם אל העגל אשר עשו והיו בבחינת בעלים מפגלן. (רמב"ן שם ה')

ג.

ובזה לא נתמה על החזיון שנגלה לבן בוזי שלראשונה חזה מעשה מרכבה ברביעי -החדש הרביעי בחמשה לחדש שבו מלאו חמש שנים לגלות המלך יויכין שגלה בה' תמוז (יחזקאל א' ב'), ועתה חזר לחזות בשישי בחמישה לחדש בשנה השישית היאך תבנית יד נושאתו בציצת ראשו ומביאתו ירושלימה אל פתח שער בית ה' אשר אל הצפונה -והנה שם הנשים יושבות מבכות את התמוז.

בעזרה ובשער ההיכל אשר בצפון נכנסות הנשים למרות שעזרת כהנים מקודשת ואין ישראל נכנסים לשם אלא בשעת צרכיהם ובעלמא תמהה הגמ' (קידושין נב) וכי אשה בעזרה מנין, וכפי הנראה התשוקה הגדולה הבורעת בן לקרבת אלקים חשובה כשעת צרכיהם ומקבלות רשות להתקדם עד הפשפש הצפוני שבשער ההיכל, ועד כמה כואב שמפנות את עוצם רגשותיהם להסיק את הצלם מבפנים על מנת שעיני העופרת אשר לו יותכו מחום ההיסק ויהא נראה לכל כאילו הוא בוכה ומוריד דמעות כדי שתוכלנה להפנות בקשתן להגיש לו תקרובת. (יחזקאל ח' יד)

| ואכן פורצת הצעקה: הראית בן אדם!

והתשובה המוחצת לכל אותם התועבות שרואה יחזקאל בתוככי בית ה' [עיין שם בכל הפרק] **כי אמרים אין ה' ראה אותנו, עזב ה' את הארץ.** (יחזקאל ח' יד)

מאז גלות החרש והמסגר עם יויכין היו בטוחים הם כי עבד שמכרו רבו יוצא העבד מרשות אדונו לגמרי וכיון שכבר יצאו מרשותו רשאים להיות כעובדי אלילים. (יחזקאל כ' וברש"י)

והעלה על רוחכם... אשר אתם אומרים נהיה כגוים כמשפחות הארצות לשרת עץ ואבן (כ' לב) - נפרוק עולו מעל צוארנו מאחר ששלחנו מעליו (רש"י).

בהרגיש הברוא שאין באפשרותו למלא עצמו בקרבת אלקים מחפש הוא תחליפים שונים למצוא על ידם קשר עם כח וישות אחרת, דור דעה קמו

לצחק לפני העגל אשר עשו, ודור גולי בבל מתכנסים עם יאזניהו בן שפן החשוב שבהם ולמידים ממנו היאך להקטיר במקטרותיהן שבידם עד שיהא ענן הקטורת עולה, והנשים יושבות ומבכות את התמוז לעורר את הצבור להגיש לפניו תקרובות.

ד.

ואולם אידיולוגיה זו אינה יכולה לפרוץ ולהופיע בריש גלי אלא מעיד המדרש (ילקוט יחזקאל שמח) בתחילה היו עובדים ע"ז במטמוניות וכיון **שלא מיחו בידם** חזרו להיות עושים אותה אחר הדלת, וכיון **שלא מיחו בידם** חזרו להיות עושים בגינות, בראשי ההרים, בשדות, בראשי דרכים ובחוצות ירושלים. עד היכן -עד שהכניסו אותה לבית קדשי הקדשים עד שנהיה המצע קצר מלהשתרע.

והתעלמות זו מלמחות ביד פורצי הגדר הביאה את הבורא שחותמו אמת

ואין איש שם על לב להקים קול צעקה וקול מחאה: הלא דרכינו אלו ממש הקציפו את בורא העולם, ולזה ממש שלח את הנגיף ובקש שיתנו לו "כתר" ורבים חללים הפיל בקרב מחננו והחל ממקודשיו, והיאך שבים אנו ככלב השב על קיאו לאותן מדוחי שוא המשכיחים מעמנו את חובותינו בעולמנו.

אסור לנו לילך עמו בקרי ולשכח מאתנו את הלקחים שדרש מעמנו ביד חזקה ובזרוע נטויה אשתקד, שהרי שבר זה הורה לנו הרמב"ם ורבנו יונה הוא שח"ו יחמיר עונשנו לדוננו בחמת קרי.

| אנא- זועק הקב"ה-

ישמש לכם החדש לחום ולהיסק בשמירה יתירה על כל מבואות הבתים והמשפחות, נתמיד במבצע "שומר החומות" של היכלי הישיבות והכוללים לבל יפרצו חומות מגדלי וישמר פך השמן הטהור שמור וחתום בחותמו של הקב"ה.

ונכין עצמנו- כל יחיד ויחיד ו-יקנה לו פרקליטים וסגורים שיצדיקוהו בעמדו במדבר העמים להשפט עם בוראו ויוצרו **פנים אל פנים**.

ננצור כבבת עינינו על **מסורת הברית** המסורה לנו מאז סיני ולא נשנה ממנה כל שהוא, ונשא תפילה כי בהר קדשו ובהר מרום ישראל נעבדהו כל בית ישראל.

ואויבינו פלילים והכל באים ב"ברית האחים" לערטל את ארצנו ועמנו מכל סממן יהודי ולהיותנו ככל העמים.

היאך בליל א' תמוז- המוכן ומוזמן- ליום בכי על אותו הנביא שקרא לעבוד עבודת כוכבים מצטרפים אנו לבוכים על **החוצפא**- המעטים והקטנים - **יסגא** ממשילים את עצמם בשקר ובהונאה ומשימים כתר מלכות בראשם.

| ורוח הקדש מנהמת ואומרת:

היה להם- למקודשים אלו בני אדם שקיימו את התורה כולה מאלף ועד תיו- למחות בהם.

| לא להאמין למראה עינינו!

עתונינו כולל הנאמן- חוזרים וממליצים לפנינו על החופשות והנופשים בארצות העמים הניגפות בנגיף- והכל כמובן בכשרויות מהודרות. וגם למי אשר מאן ימאן לסכן נפשו ונפש בני ביתו בטיסה למקום הסכנה פרוסות ומוצעות הצעות מפתות של כפרי חוות נופש המציעות כל טוב הארץ.

גייסי הכספים שוב חוזרים ומזכירים לנו היאך נהיה "מאשרים" לאחר שכבר "נשאנו באחריות" נחזור ונקים מעפר בית מדרש שאין כסף להעמידו, ונכתב ונחתם בשטרי פרנסה וישועות בערכאות של צדיקים. מפטירין כדאשתקד.

המאמר המלא

— סוגיית הכעס, השלילי והחיובי | יש דבר כזה... —

שאלה:

הבית יוסף בתחילת חיבורו (סע' א) מביא שאדם יהיה עז כנמר ולא יבוש מהמלעיגים עליו בעבודת ה', ועכ"פ לא יתקוטט עמהם מפני שמדת העזות מגונה מאד, ואין ראוי להשתמש ממנה **כלל**, ואפ"ל בעבודת השי"ת, כי יקנה קנין בנפשו להיות עז אפ"ל שלא במקום עבודתו יתברך.

ובנביא בשמואל (i to x) מובא- שה' אומר לשמואל 'אל תבט אל מראהו ואל גבה קומתו כי מאסתיהו', וברש"י- 'לפי שכעסן הוא'.

וכן בארחות צדיקים (שער הכעס) כותב- וכשכועס על הרשעים ישקול כעסו, לפי שאמר משה רבינו ע"ה על ראובן וגד 'תרבות אנשים חטאים' לכך בן בנו נעשה כהן לפסילים, ואע"פ שלשם שמים כעס.

הצד השווה שבכולן- רואים כמה גדולה גנות הכעס והעזות, וכידוע כאילו עובד עבודה זרה, ה' יצילנו.

ונפשנו בשאלתנו:

א) כשצריך לחנך בבית, כשצריך להציב קו בבית שאותו לא עוברים, או לחלופין המשפיע על אחרים הסרים למשמעתו, האם וכיצד אפשר להשתמש בכעס הפנים, שהוא הכעס היחידי שהותר (למיטב ידיעתך), והאם אין הצר שווה בנזק המלך, שח"ו יתחיל בכעס הפנים וימשיך לכעס ממש,

ויהיה מהמאוסים על הקב"ה.

ובפרט בתקופה של פסח (שאלה זו הופנתה בערב פסח, אך היא ותשובתה אקטואליים תמיד), מצוי הדבר שהילד נכנס כשחמצו בידו לחדר, לאחר שהרעיה עמלה עליו יום שלם לנקותו מכל פירור חמץ, היאך נצליח לשלוט בכעסנו שיסאר בפנים בלבד ולא בליבנו ח"ו.

ב) וכשמדובר בביצור חומות בתינו וחומות הדת, שבהם הורנו רבותינו שכן צריך להילחם ולקנא להשי"ת כמובא: הלא משנאיך ה' אשנא ובתקוממך אתקוטט, תכלית שנאה שנאתים לאויבים היו לי. (תהילים קלט)

וכן מדברים כדוגמת: אינטרנט לסוגיו, שטרי הדיוטות למיניהם ובכללם עלונים המעודדים הכרויות, פרסום ועידוד כניסה לאתרי ומוצרי בידור.

ובפרט שזה מופנה לתוך מחננו (וכן עלונים ודרשות של המתקראים רבנים). כשמבינים שיש פה סכנה ורוצים להוציא דברים אלה מביתנו וממחננו ומכל הסרים למשמעתנו, הכיצד נלחם במלחמתה של תורה שלא נתקרב לאהלי החטאים הללו פן נספה בחטאתם ב"מ. וכיצד נעשה זאת מבלי ח"ו לקנות בנפשנו קנין של עזי פנים.

ורנו רבינו אורחות חיים.

| על מדוכה זו ישב הרמח"ל במסילתו (פרק יא) ובארה באורך:

ונדבר עתה מן הכעס:

(1) הנה יש הרגזן שאמרו עליו- כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה והוא הנכעס על כל דבר שיעשו נגד רצונו ומתמלא חמה עד שכבר לבו בל עמו ועצתו נבערה.

והנה איש כזה כדאי להחריב עולם מלא אם יהיה יכולת בידו **כי אין השכל שולט בו** כלל והוא סר טעם ממש ככל החיות הטורפות- ועליו נאמר -

טורף נפשו באפו הלמענך תעזב ארץ.

והוא קל ודאי לעבור כל מיני עברות שבעולם אם חמתו תביאהו להם כי כבר אין לו מניע אחר אלא כעסו ואל אשר יביאהו ילך.

(2) יש כעסן רחוק מזה והוא שלא על כל דבר אשר יבואהו שלא כרצונו אם קטן ואם גדול יבער אפו, אך בהגיעו להתרגז- **ירגז ויכעס כעס גדול** והוא שקראוהו חז"ל-קשה לכעוס וקשה לרצות.

וגם זה רע ודאי כי כבר יכולה לצאת תקלה רבה מתחת ידו **בזמן הכעס**

קוראים יקרים! לפניכם מספר הודעות חשובות:

א.

בסייעתא דשמיא גדולה,
ניתן להשיג את העלון,
מידי שבוע, החל מיום
חמישי בבוקר, במספר
מוקדים ברחבי הארץ:

ביתר עילית:

בהיכל הישיבה הגדולה ביתר
עילית | רח' צמח צדק 4

מודיעין עילית:

אצל הר"ר אשר ליכטשטיין
הי"ו | 052-7612308 (ברנפולד)

חיפה:

בבית הכנסת המרכזי
'בני תורה' | רח' ארלזרוב 11
(הדר)

בבית הכנסת 'המקלט'
רח' מנדלי 1 (נווה שאנן)

אופקים:

בבית הכנסת המרכזי
'קוית' | בכניסה

רוצה לפתוח
נקודת הפצה באזורך?
077-52-80-989

ב.

לרגל התרחבות ההפצה,
אנו זקוקים לעזרתכם
בנתינה הגונה:
077-52-80-989
תזכו למצוות!

ג.

לשליחת מכתבים ושיחות:
mlkr8114@gmail.com

פסחים.

ואחרי כן לא יוכל לתקן את אשר עותו.

| וכתשובת לחלק ב' במכתב

נשתמש כמו כן בדבריו המסולאים מפז של הרמח"ל
-פרק י"ט בבארו את ענפי האהבה שהשלישי שבהם
היא הקנאה.

שיהיה האדם מקנא לשם קדשו שונא את משנאיו
ומשתדל להכניעם במה שיכול כדי שתהיה עבודתו
יתברך נעשית וכבודו מתרבה.

וזה פשוט כי מי שאוהב את חברו אי אפשר לו
לסבול שיראה מכים את חברו או מחרפים אותו
ובודאי שיצא לעזרתו, גם מי שאוהב שמו יתברך לא
יכול לסבול ולראות שיחללו אותו חס וחלילה
ושיעברו על מצותיו.

שומרי התורה המתחזקים להחזיקה ודאי שיתגרו
בהן ולא יוכלו להתאפק ולהחריש.

ותוקף האהבה שיכול להראות מי שאוהב את בוראו
באמת הוא בקיום בקשתו של הבורא לאיוב:

הפץ עברות אפך וראה כל גאה והשפילהו, ראה כל
גאה והכניעהו, והדך רשעים תחתם, טמנם בעפר
יחד, פניהם חשב בטמון.

3) ויש כעסן פחות מזה שלא יכעס על נקלה ואפילו
כשיגיע לכעס יהיה כעסו כעס קטן ולא יסור מדרכי
השכל אך עודנו ישמור עברתו.

והנה זה רחוק מן ההפסד יותר מן הראשונים, ואף גם
זאת ודאי שלא הגיע להיות נקי כי אפילו זהיר איננו
עדין כי עד שהכעס עושה בו רושם לא יצא מכלל
כעסן.

4) ויש עוד פחות מזה והוא שקשה לכעוס וכעסו לא
להשחית ולא לכלה אלא כעס מעט וכמה זעמו- רגע
ולא יותר דהיינו משעה שהכעס מתעורר בו בטבע
עד שגם התבונה תתעורר כנגדו והוא מה שאמרו
חז"ל- קשה לכעוס ונוח לרצות.

הנה זה חלק טוב ודאי כי טבע האדם מתעורר לכעס
ואם הוא מתגבר עליו שאפילו בשעת הכעס עצמו
לא יבער הרבה ומתגבר עליו שאפילו אותו כעס הקל
לא יעמוד בו זמן גדול אלא יעבור וילך- ודאי שראוי
לשבח הוא.

ואמרו ז"ל- תולה ארץ על בלימה אין העולם מתקיים
אלא בשביל מי שבולם פיו בשעת מריבה, והינו שכבר
נתעורר טבעו בכעס והוא בהתגברותו בולם פיו.

ואותם שמהללים רשע ברשעתו ולא יוכיחוהו על פניו מומו הנה הם עוזבי התורה ומניחים אותה שתתחלל ח"ו. וכבר הפליגו חז"ל לדבר במי שיש בידו למחות ואינו מוחה וגזרו דינו ליתפס בעוון החוטאים בעצמם.

ואותם שמהללים רשע ברשעתו ולא יוכיחוהו על
פניו מומו הנה הם עוזבי התורה ומניחים אותה
שתתחלל ח"ו.

וכבר הפליגו חז"ל לדבר במי שיש בידו למחות ואינו
מוחה וגזרו דינו ליתפס בעוון החוטאים בעצמם.

| ובהקדמת הרמח"ל למסילת ישרים- האהבה:

שיהיה נקבע בלב האדם אהבה אליו יתברך עד
שתעורר נפשו לעשות נחת רוח לפניו כמו שלבו
מתעורר לעשות נחת רוח לאביו ולאמו, ויצטער אם
חסר זה מצדו או מאחרים ויקנא על זה וישמח
שמחה רבה בעשותו דבר מזה.

הנה כי כן הורה לנו רבנו הרמח"ל אורחות חיים
והנחנו בדרך ישר היאך לסור מרעת הכעס על כל
סוגיו המפורטים אחת לאחת.

ואת העשה טוב של "קנא קנאתי" שהביא את אליהו
ז"ל למעלתו הגדולה.

ובמיוחד למצפים לקיום שליחותו לפני בוא יום
ה' הגדול והנורא להשיב לב אבות על בנים ולב
בנים על אבותם.

5) אמנם מדתו של הלל הזקן עולה על כל אלה
שכבר לא היה מקפיד על שום דבר ואפילו
התעוררות של כעס לא נעשה בו, זה ודאי הנקי מן
הכעס מכל וכל.

ומעתה בא הרמח"ל לענות לשאלת השואל שהביא
בנפשו:

| כיצד דרך החינוך והיכן יעבור הקו:

והנה אפילו לדבר מצוה הזהירונו שלא לכעוס
ואפילו הרב על תלמידו והאב על בנו- ולא שלא
לייסרם אלא ייסרם וייסרם אך מבלי כעס כי אם
להדריך אותם בדרך הישרה והכעס שיראה להם
יהיה כעס הפנים לא כעס הלב.

ומאחר וקבעו חז"ל שכעסו של כל אדם הוא המודד
להכרתו ולמבחנו חובת כל בונה בית לשלוט שלטון
בלא מיצרים במידותיו בכלל ובמדה גרועה זו שגם
בעת נסיון שיבואוהו בלא הודעה מוקדמת יגביר
ויתגבר על המאיים להפילו ברשת הכעס.

הרי זה בבחינת לא ללמד על הכלל יצא אלא ללמד
על עצמו יצא בעבודת כל יחיד ויחיד על השליטה
העצמית בכל מצב, בכל עת ובכל רגע כולל ערבי

השבוע פרשת שלח | זכות ההפצה נתרם ע"י השותפים היקרים:

לעילוי נשמת
מרת פרארכא מגנוס ע"ה

להצלחת
הר"ר נדב בנימין בן בינה הי"ו

הילד רפאל יצחק בן טובה לאה ני"ו
לרפו"ש אמן.